

pagu

СТАЖИТ

Георгиев

enthusia*st*

*Имената и героите са измислени, всяка прилика с
действителни лица и места е случайна*

Ради Георгиев
СТАЖЪТ

© Ради Георгиев, автор, 2021

© Яна Аргиропулос, дизайн на корица, 2021

© Sol Matas, наборен шрифт Bitter (SIL Open Font License), 2021

© Ентусиаст – запазена марка на
„Алто комуникайшънс енд пбблишинг“ ООД, 2021

ISBN 978-619-164-407-0

СТАЖЪТ

Ради

Георгиев

enthusiast
София, 2021

ГЛАВА 1

Аулата беше препълнена, студентите трескаво търсеха места за сядане, бутаха се едни други, говореха къде на висок тон, къде шушнеха, напрежението се усещаше навсякъде. Тракаха токчета, чуваха се виковете, едни сядаха, но после се местеха, други пазеха места за приятели, а трети изобщо нямаха идея къде се намират. Спокоен беше единствено професорът. За поредна година той наблюдаваше суматохата за изпита си, за поредна година знаеше, че с повече от половината ще се види наесен, за поредна година се забавляваше да гледа изтерзаните студенти. Цялото това лутане, цялата тази истерия, постоянното коментиране на неговия изпит из университета го кара да се чувства горд. „Нека се потят сега, нека им е трудно, то това ги очаква. Животът не е лесен“, обичаше да казва професорът. За жалост в неговия живот нямаше много място за радост, затова и изпитът така го зареждаше, и точно по тази причина всяка година ставаше все по-трудно да се вземе. Професор Иванов беше несполучил в професията, беше опитвал да работи като пиар специалист, но и на трите

места го уволняваха с един и същ мотив: „Много знае на теория, но на практика е друго“, беше заключила последната му шефка. В университета го уважаваха, но не го харесваха. Държаха го само защото наистина знаеше много за теорията, а и придаваше сложност на специалността „Масови комуникации“, в която повечето изпити се взимаха в кафето или по коридорите. Затова и изпитът по „Теория на комуникациите“ се определяше като най-важния и всеки студент знаеше, че вземе ли него, то все едно е взел дипломата си. Малко бяха тези, които успяваха от първия път, дори не малко, а направо единици. Да те скъсат по „теория“, се беше превърнало в най-нормалното нещо за желаещите да са пиар специалисти, но и нямаха много избор. Иванов беше написал пет книги по теория, а в момента подготвяше шестата: „Това ще се изучава и в Америка, ще видите“, казваше той на колегите си, но никой не го слушаше, само кимаха и продължаваха. Изпитът беше разходка по петте тома и не беше достатъчно само да са прочетени. За да преминат, от студентите се очакваше да знаят почти наизуст теориите на Иванов, защото той не обичаше да го цитират грешно. „Цитатът затова е цитат, за да се напише така, както е в оригинал. Няма място за интерпретации“, с тази реплика започваше първия час по „Теория“ и за студентите ставаше ясно, че той не се шегува, чак когато виждаха оценките си от изпита. Бъдещите пиар специалисти го ненавиждаха, мразеха книгите му, мразеха часовете му, мразеха как се облича, мразеха как говори и най-много мразеха, че при него нямаше как да се мине, без да се чете. Не минаваха късите поли и деколтетата при девойките, както не

минаваха парите при тарикатите. Доста студенти се бяха отказали от специалността заради Иванов и още доста щяха да ги последват.

Малко преди началото на изпита в залата влезе и Димитър, звездата на випуска, звездата на специалността, момчето, за което говореха всички преподаватели, младежът, от когото очакваха много, и университетът се гордееше с него. Именно на такива студенти се разчиташе да привличат повече млади хора да учат. Митко изнасяше презентации с лекота, говореше така, сякаш знае всичко и не е на едва двайсет години, пишеше най-добрите материали и обичаше да работи с хора. Винаги усмихнат, винаги готов да помогне и да даде идеи. Беше председател на Студентския съвет и един от основните двигатели университетът да се превърне във все по-приятно място за студентите. Именно заради него бяха отпаднали задължителните присъствия в час. „Ние сме в университет, ако някой не иска да учи, това, че ще виси безучастно, няма да му помогне“, беше тезата му. Обичаше материята и намираше книгите на Иванов за любопитни, беше един от малкото, които не мразеха часовете на професора, а дори напротив, опитваше се да влиза в диалог с него и да провокира дискусии. Професорът го ненавиждаше. Не можеше да понася вечната му усмивка, лекотата, с която се носи, и най-вече че всички говорят за него по този начин. Не разбираше какво толкова има в тоя хлапак и тайно се надяваше да го скъса, макар да знаеше, че е невъзможно. Във всички часове Димитър беше най-активен и беше ясно, че е чел и препрочитал книгите.

Митко се огледа, канеха го от всички страни – все-

ки искаше да седне до него, с надеждата да получи помощ. Той поздравя всички, които видя, с присъщата си усмивка и седна до Васил, най-близкия му приятел в университета. Васко беше по-голям, първо беше учил „История на изкуството“, някъде във втори курс усетил, че има интерес към изкуството, но не и към историята и сменил не само специалността, но и университета. Той бе забавният тип на випуска, винаги събираше много хора около себе си и им разказваше истории, повечето измислени от него самия, но на който не му пукаше дали са верни. Момичетата го харесваха, а някои от тях дори бяха влюбени в него. Васко беше преспал с повечето, като се опитваше да е дискретен, но и не се вълнуваше чак толкова много дали някой ще разбере, това все пак беше университет, а какво да правиш в него, ако не секс. Той, за разлика от Митко, минаваше през материала на спринт, нямаше нужното желание и мотивация да чете. Вярваше, че добрият пиар е този, който може да се оправи в трудна ситуация само с приказки, и че силата е в думите, а той ги владееше блестящо и беше уверен, че ще успее. Преподавателите го харесваха, защото умееше да ги ласкае, дори Иванов го намираще за едно от приятните изключения на випуска, само приятелството му с Димитър не му се нравеше. Митко и Васко се харесаха още при първата си среща. И двамата бяха пленени от идеята за професията, осъзнаха, че имат едни и същи цели, слушаха една и съща музика, бяха позитивни и обичаха живота. Прекараха над два часа в приказки в кафенето и от тогава до сега бяха неразделни. Помагаша си, учеха заедно, когато и Васко решаваше да учи, излизаха, забавляваха се. Планираха да работят, но

един ден да отворят своя агенция, да са двигателят на най-добрата пиар агенция в България, а и не само. „Няма кой да ни стъпи на малкия пръст. Виж ги, това тук са бъдещите ни конкуренти, изобщо не могат да се съревновават с нас! Ще поработим малко за някой, да видим какво и как, да ни видят и нас, да съберем контакти, и сме готови“. Това беше тезата на Васко и той постоянно я повтаряше. Димитър искаше първо да работи в голяма агенция, да се учи от най-добрите и затова следеше пазара. Вълнуваше се от кампаниите в България и по света, проследяваше какво се случва и си представяше как и той ще създава такива неща някой ден. Искаше да надникне в кухнята, за да разбере как се измислят и защитават идеите и как след това се реализират. Искаше да е в голяма агенция, за да може да види всичко – как се работи за различните бизнеси, какви са разликите, приликите и спецификите им. А дали един ден ще има нещо свое, това изобщо не беше на дневен ред. Освен това мечтаеше да посети Америка, да се докосне до света, в който се създаваха най-добрите кампани и който всички останали копираха и следваха. Ако успееш да си пиар в този свят, това означава, че можеш да си такъв навсякъде.

Изпитът, както се очакваше, беше тежък, голяма част от студентите дори не се опитаха да го завършат, а излязоха рано-рано, знаейки, че до септември ги чака четене и за тях нямаше да има море и почивка. Митко също не се бави много, дори имаше време да помогне на Васко и така двамата бяха първите, предали работите си, а за най-голям ужас на Иванов, Димитър беше безгрешен.

Ради Георгиев

СТАЖЪТ

Редактор *Петя К. Димитрова*
Дизайн на корица *Яна Аргиропулос*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Яна Аргиропулос*

Българска. Първо издание.

Формат 60x90/16

Печатни коли 13,5

ISBN 978-619-164-407-0

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20

тел.: 02 943 8716

e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Мечтата на Димитър е да работи в сферата на рекламата и масовата комуникация. Тя се сбъдва, когато Митко получава шанс да стажува в най-голямата пиар агенция в света. Скоро той успява да се издигне и се сблъсква със света на комуникацията. Бързо осъзнава каква сила е тя и колко опасна може да бъде. Всичко това преобръща живота му и единствено от него зависи дали ще съумее да се съхрани, или ще потъне.

„Стажът“ е от онези романи, които не искаш да оставяш и след края искаш още. Очаквам по книгата да се направи филм или сериал. С удоволствие бих го продуцирал.

— **БОРИСЛАВ ЧУЧКОВ**
продуцент

Впечатляващ! Грабва от първите страници и не те пуска. Това е задължителен роман за всеки, който иска да се занимава с медии. Има толкова много скрити послания вътре, които не всеки ще разбере.

— **СТОЙЧО КЕРЕВ**
журналист

Добрата книга е приятел, който те хваща за ръка и те води в непознат и интересен свят. „Стажът“ прави точно това – четеш се на един дъх, с човешките си истории и вълнуващи персонажи те потапя във вселената на медиите и пиар агенциите. Истинска находка!

— **СТЕФАН КОМАНДАРЕВ**
режисьор

www.enthusiast.bg

Цена: 15 лв.